

Чумата.

(Народна приказка).

азгаленитѣ внуци на баба Гана се разплакали тая вечеръ. Баба Гана готви вечеря за работниците и имъ се кара да млѣкнатъ.

— Мълчете баба, тъмно е вънъ, да не ви чуе чумата. Да не се разсърди, че какво ще правимъ. Знаете ли прѣди двѣ-три нощи, какво се е случило съ Велча падарьтъ?

— Какво, бабо? — питатъ внучетата и наострятъ уши да чуятъ.

— Сѣднете, баба, всички около мене, азъ хемъ ще готвя, хемъ всичко ще ви разкажа. — Тѣ насѣдватъ.

— Велчо падарьтъ, баба, билъ въ лозята. Мръквало се, като сега. Той се покачилъ на едно дърво и отъ тамъ да гледа по-надалечъ изъ лозята. Скрилъ се горѣ въ шумата и се смѣлчалъ. Гледа: изъ лозето вървятъ двѣ жени, черни като циганки, съ разплетени коси, дълги нокти и кървави очи. Идатъ право къмъ дървото и сѣдатъ долу на моравата. Това било двѣ чуми. Тѣ разгърнали по единъ теверъ и зели да си правятъ смѣтка, коя колко хора е уморила прѣзъ деня. Една-